

פתגם השבוע בענייני גאולה

.. כיון שיום השבת שלאחרי זמן מתן-תורה, פרשת נשא, דשנת אראנו נפלאות, הוא הזמן הכי מוכשר ומסוגל להתגלות ד"תורה חדשה מאתי תצא" - מובן שההוראה למעשה בפועל שהזמן גרמא היא בהכנה (מעין ודוגמא ומביאה בפועל ממש) לקיום היעוד "תורה חדשה מאתי תצא".

ובפשטות - התחדשות והוספה בלימוד התורה מתוך חירות ותענוג, עד שמחדש חידושים בתורה, הן בנוגע לעצמו, והן בנוגע להפעולה על הוולח, "העמידו תלמידים הרבה", כידוע ש"כל איש ישראל יכול לגלות תעלומות חכמה ולחדש שכל חדש בתורה, הן באגדות הן בנגלה הן בנסתר, כפי בחי' שרש נשמתו, ומחוייב בדבר" כולל ובמיוחד - התחדשות והוספה בלימוד והפצת פנימיות התורה שנתגלתה בתורת החסידות, מעין ודוגמא ו"טעימה" מתורתו של משיח (טועמי' חיים זכ"י), שלכן עי"ז מורוים וממהררים ופועלים ביאת דוד מלכא משיחא.

(משיחות ש"פ נשא, י"ב סיון תשס"א)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה (שם)

משה ראה ספרו של אדם הראשון וראה שיהי' דור בעקבות משיחא שלא יהי' בהם השגה אלקית, והיינו שההשגה שלהם אינה נחשבת להשגה כלל. ובפרט לגבי השגת משה שאינה נחשבת למאומה, וגם שלא תהי' עבודה אמיתית במוח ולב רק יהי' קיום המצות בפועל ממש. וגם זה יהיה במסירת נפש שיהיו כמה מניעות ועוכבים בגוף ונפש בריבוי העלמות והסתרים, ויעמדו נגד כל מונע ויקיימו המצות במסירת נפש ובדרך נסיון. וראה את נעיצת התחלה שבוה דוקא מבחינת פנימיות ועצמות אין סוף. ומזה הי' בתכלית השפלות בעצמו מפני היתרון הזה שהם גדולים הרבה ממנו.

(לקוטי דבורים' ח"א ק"א, א)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלימי"א

בהעלותך את הנרות (ה, א)

"בהעלותך את הנרות" בכלל, מבטא את כללות העבודה של היהודי לשמש את קונו:

העבודה של "להדליק" את ה"נר ה' נשמת אדם" באור של "נר מצוה ותורה אור", ועי"ז היא תאיר את כל המציאות שלו, ואת גופו וחלקו בעולם - "כל מעשיך יהיו לשם שמים" ו"בכל דרכיך דעהו", ותאיר גם את האנשים שבסביבתו, עד - להאיר את כל העולם (ממנה אורה יוצאה לכל העולם) - עם "נר מצוה ותורה אור", ואור כזה המחבר - מצוה מלשון צוותא וחיבור - את גשמיות העולם עם (כביכול) הקב"ה, כך שהעולם נהי' - בלשון הידוע - דירה לו יתברך בתחתונים, "מנורה מאירה" הדולקת ומאירה באור אלקי.

(ספר השיחות' ה'תנשא' ע' 600)

כ"ק אדמו"ר הזקן

הצאן ובקר ישחט להם ומצא להם (יא, כב)

פירוש ומצא להם, שהצאן ובקר ימצאם וישיגם, ברדוף בני ישראל אחריהם, להמשיכם למטה, ויפלו ממדרגת משה.

(לקוטי תורה' פרשתנו לג, ב)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

המן הי' נבלע ברמ"ח אברים, ופירוש נבלע - שנבלע כמו שהוא ברוחניות בהעלם החיות, בלתי מורגש למזון לשובע הנפש כלל. וכמו הדוגמא מטעימת טעם המתקנת דפירות הטובים וכטעם השמן והדבש, שאין בו הרגשה לגוף ונפש כלל, רק פיקוח החיות בהעלם עצם הנפש כמו שהוא, לחזק עצמית כחה הנעלם.

(תורת חיים' שמות שיב, ב)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

והניף אהרן את הלויים (ח, יא)

למה הי' אהרן מניף את הלויים?

משל לתינוק כשהוא בוכה וכועס מה עושין כדי לפייסו? - מניפין אותו ומנענעין אותו כדי לשתקו. כעין דוגמא זו הכהן שמניף את הלויים תנופה, כדי שישקוט הצד של גבורה שלהן.

(אור התורה' בהעלותך ע' שסו)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

שש מאות אלף רגלי העם (יא, כב)

במשה כתיב "שש מאות אלף רגלי העם", שהיו בני ישראל לגבי משה בבחינת רגל, ועם כל זה הם נשאו את הראש, שלכן כשחטאו אמר לו הקב"ה "לך רד", כלום נתתי לך גדולה אלא בשביל ישראל.

(ספר המאמרים' תר"ל ע' שכא)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

והאיש משה עניו מאד (יב, ג)

משה רבינו ע"ה הי' בבחינת מציאות, שהרי דרכו והילוכו בקדש הי' בבחינת טעם וידיעה, וכמו שטען 'ה' למה הרעות", ומאידך הי' בבחינת ביטול בתכלית בלי שום מציאות בעצמו כלל וכלל, וכמו "והאיש משה עניו מאד" וכמו "ונחננו מה". ולכן הי' בבחינת כלי לאור אין סוף, שקיבל בבחינת עצמות אור אין סוף, שזהו רק מפני התכללות ב' הפכים הנ"ל.

(המשך תער"ב' ע' תקסא)